

DJUPENS DOTTER

RICK RIORDAN

ÖVERSATT AV YLVA SPÅNGBERG

**BONNIER
CARLSEN**

LÄS MER AV RICK RIORDAN!

PERCY JACKSON

Fem böcker om Percy Jackson som upptäcker att han är son till den grekiska guden Neptunus, och att han måste rädda världen.

OLYMPENS HJÄLTAR

Percy Jackson och de andra i halvblodsläget träffar de romerska halvgudarna i Camp Jupiter.

APOLLON

Guden Apollon har gjort bort sig. Som straff skickar Zeus ner honom till jorden som en vanlig, dödlig tonåring för att rätta till sitt misstag.

MAGNUS CHASE

Magnus har ingen grekisk gud som förälder. Men en nordisk ...
Följ med till Valhall! (Och, ja, Percy dyker upp här också.)

DJUPENS DOTTER

Text copyright © 2021 by Rick Riordan

Illustrations copyright © 2021 by Lavanya Naidu

All rights reserved

Originallets titel: Daughter of the Deep

Först utgiven i USA av Disney • Hyperion,
an imprint of Buena Vista Books, Inc.

Permission for this edition was arranged through
the Gallt and Zacker Literary Agency LLC

Omslagsillustration: Khadijah Khatib

Utgiven på svenska av Bonnier Carlsen Bokförlag, 2022

Översättning: Ylva Spångberg

Redaktör: Julia Lövestam

Omslagsformgivning: RPform

Typsnitt: Indigo Antiqua Pro, Trajan Pro, Ghoudy Modern

Tryckt av ScandBook, EU 2022

ISBN 978-91-7977-064-8

www.bonniercarlsen.se

Naturens skapande förmåga
överstiger vida människans
instinkt för förstörelse.

– Jules Verne,
En världsomsegling under havet

FÖRORD

Ta aldrig upp en sjöstjärna i armen

Visste ni att över åttio procent av havet fortfarande inte är utforskat? ÅTTIO, HÖR NI! Det är fullt möjligt att en sjöjungfru och en jättebläckfisk i denna stund sitter och mumsar på makroalgsmakaroner och undrar när vi ska lyckas upptäcka att Atlantis bara var en nöjespark som gick fruktansvärt snett. Vem vet?

Ingen kan veta säkert, eftersom så mycket av havet är okänt. Och jag är livrädd för det okända, så det säger sig självt att jag är fullständigt livrädd för havet. Kanske började det när jag var tio år och tog upp en sjöstjärna i en av armarna . . . och strax därpå bara höll i en ensam, slingrande extremitet. Då visste jag inte att sjöstjärnornas armar växer ut igen. Jag trodde att jag var en mördare. Jag föll på knä och vrålade av skräck. (FÖRBANNELSE ÖVER DIG, FRUKTANSVÄRDA MAKT! EN SÅDAN OSKULD . . . FÖRINTAD! BETYDER DET ATT JAG SLIPPER GYMNASTIKEN FÖR GOTT NU?)

Men ju mer något skrämmer mig, desto mer besatt av det blir jag. Och ända sedan detta ödesdigra möte med sjöstjärnan har havet med dess märkliga invånare – japp, jag tittar på er,

diverse tagghudingar och ormstjärnor – ständigt återkommit i mina tankar som en plats med outgrundlig makt, ofattbar skönhet och outnyttjad potential.

Rick Riordans *Djupens dotter* fångar alla nyanserna av denna vördnad och skräck.

Har ni någonsin längtat efter en historia som får hjärtat att rusa, lungorna att kippa efter luft av alla förvecklingar och själen att flämta av ansträngningen att hålla ordning på ett persongalleri som innefattar små, påhittiga och kanske blodtörstiga fluffbollar (och så en kolossal varelse från djupet som faktiskt bara vill ha kärlek)? Då kommer ni att hitta det och mycket mer i den här boken. Vår historia börjar med två skolor i krig och en katastrofal händelse som tvingar ut förstaarseleverna i elitskolan Harding-Pencroft på ett livsfarligt uppdrag för att avslöja en hemlig, teknologisk makt av ett slag som kan förvandla världen. Jag satt som på nålar hela tiden medan besättningen rattade högteknologiska utmaningar, löste djuphavsgåtor och ägnade sig åt den sorts militära taktik som får mig att känna det som att *jag* blir smartare trots att jag har legat under en mjuk filt största delen av dagen.

Jag kan inte tänka mig en bättre kapten i detta våta äventyr än den respektingivande Ana Dakkar. Ana är allt som jag önskade att jag kunde vara när jag var femton. Orädd, intelligent, fenomenal på språk, vän med en delfin som heter Sokrates och – det viktigaste för en dagdrömmande tonårs-Rosh – tyngd av ett gammalt arv med rötter i legenderna.

Ni förstår, Ana är en av de sista ättlingarna till kapten Nemo, och det är här det börjar bli krångligt. Som den sista i släkten Dakkar tvingas Ana inte bara brottas med ett arv som skulle kunna förändra hela världens uppfattning om teknologi, utan hon kämpar också med de större frågorna, som vad

världen är skyldig oss och vad vi är skyldiga varandra. Det är lätt att fatta rätt beslut när hela världen tittar på, men när man är långt ner under vattenytan, där solen inte ser en, så kan det faktiskt hända att man gör något man aldrig hade tänkt . . .

För mig är den här historien på många sätt som havet. Lika spännande som skrämmande, och hur man än ser på saken: så otroligt cool. Mycket nöje!

Roshani Chokshi

INLEDNING

Min resa under havet började i inlandsstaden Bologna i Italien år 2008. Jag var där på en barnboksmässa, precis innan *Percy Jackson: Kampen om labyrinten* och *The 39 Clues: Benknotornas labyrint* skulle komma ut. Jag åt middag i källaren på en restaurang med ungefär fjorton av höjdarna från Disney Publishing när förlagets VD vände sig till mig och sa: ”Rick, finns det något som Disney har rättigheterna till som du gärna skulle skriva om?” Jag tvekade inte innan jag sa: ”*En världsomsegling under havet*”. Det tog ytterligare tolv år innan jag var redo att skriva den, men nu håller ni min version av den historien i händerna.

Vem är kapten Nemo? (Nej, inte den tecknade fisken.)

Om ni inte känner till den ursprungliga kapten Nemo så är han en person som skapades av den franska författaren Jules Verne på 1800-talet. Verne skrev om honom i två böcker, *En världsomsegling under havet* (1870) och *Den hemlighetsfulla ön* (1875), där Nemo har befäl över världens mest avancerade undervattensbåt, Nautilus.

Kapten Nemo var smart, välutbildad, artig och enormt rik. Han var också arg, bitter och farlig. Tänk er en kombination av Bruce Wayne, Tony Stark och Lex Luthor. Nemo, tidigare känd som prins Dakkar, hade kämpat mot den brittiska kolonialmakten i Indien. Som hämnd dödade britterna hans fru och barn. Det är upprinnelsen till Dakkars identitet som superskurk/superhjälte. Han döpte om sig till Nemo, som betyder "ingen" på latin. (Ni som gillar grekiska myter: Det här var en blinkning till Odysseus, som sa till cyklopen Polyfemos att han hette Ingen.) Nemo ägnade resten av livet åt att terrorisera de europeiska kolonialmakterna på havet, att sänka och plundra deras skepp och tvinga dem att frukta det ohejdbara "havsmonstret" Nautilus.

Vem skulle inte vilja ha den sortens makt? Som liten brukade jag, varenda gång jag hoppade ner i en sjö eller till och med i en pool, låtsas att jag var kapten Nemo. Jag kunde ostraffat sänka fiendens skepp, ta mig oupptäckt över hela världen, utforska djup där ingen någonsin hade varit och upptäcka sagolika ruiner och ovärderliga skatter. Jag kunde sjunka ner i mitt eget hemliga rike och aldrig komma tillbaka till världen ovan vattnet (som ändå var ganska hemsk). När jag slutligen började skriva om Percy Jackson, son till Poseidon, så kan jag lova att mina gamla dagdrömmar om kapten Nemo och Nautilus bidrog starkt till att jag valde att göra Percy till halvgud över havet.

Om jag nu ska vara ärlig tyckte jag att Vernes romaner var ganska sega när jag var liten. Men jag gillade verkligen min farbrors gamla Illustrerade Klassiker-utgåvor, och jag älskade Disneys filmversion av *En världsomsegling under havet* – till och med de töntiga delarna, som när Kirk Douglas dansar och sjunger och jättebläckfisken anfaller skeppet. Det var inte

förrän jag blev äldre som jag förstod hur innehållsrika och komplexa originalböckerna var. Nemo var ännu mer intressant än jag hade föreställt mig. Och jag började se små öppningar i berättelsen där Verne hade lämnat plats för en möjlig uppföljare ...

Varför är kapten Nemo fortfarande intressant?

Verne var en av de första science fiction-författarna. När vi blickar tillbaka från 2000-talet kan vi ha svårt att förstå hur revolutionerande hans idéer var, men Verne föreställde sig teknologi som inte skulle finnas på flera hundra år. En självdrivande ubåt som kunde resa oavbrutet jorden runt och aldrig behövde gå in i hamn för att fylla på förråd? Omöjligt! På 1870-talet var ubåtar fortfarande en splitter ny uppfinning – farliga plåtburkar som snarare skulle explodera och döda alla ombord än göra en resa jorden runt. Verne skrev också *Jorden runt på 80 dagar* i en tid då det var otänkbart att kunna göra den resan så snabbt, liksom *Till jordens medelpunkt*, om en resa som fortfarande ligger långt utanför vår teknologiska räckvidd. Men någon gång kanske?

De bästa science fiction-berättelserna kan påverka hur människan ser på sin egen framtid. Jules Verne gjorde det bättre än någon annan. Redan på 1870-talet skrev han om det som *kunde* vara möjligt, och människosläktet antog utmaningen. När folk pratar om hur snabbt ett flygplan eller en båt kan ta sig runt jorden använder de fortfarande *Jorden runt på 80 dagar* som måttstock. Förr var åttio dagar en otroligt kort tid för att resa jorden runt. Nu kan vi göra det på mindre än åttio timmar med flyg och mindre än fyrtio dagar med båt.

Vernes bok *Till jordens medelpunkt* inspirerade generationer av grottforskare till att undersöka jordens grottssystem, och

sporrade geingenjörer att ta reda på hur jordens olika lager fungerar.

Kapten Nemo, å sin sida, gjorde människor mer medvetna om hur viktiga haven skulle bli för planetens framtid. Vi vet att det mesta av jordens yta är täckt med vatten, och åttio procent av haven är *fortfarande* inte utforskade. Att ta reda på hur man ska kunna utnyttja havets kraft och att leva *med* den kraften när vårt klimat förändras kan visa sig vara nödvändigt för vår överlevnad. Verne föreställde sig allt detta i sina böcker.

Nemo och hans besättning är självförsörjande och behöver aldrig gå upp på fast mark. Havet ger dem allt de behöver. I *En världsomsegling* säger Nemo till Aronnax att Nautilus är helt elektrisk och tar all energi den behöver från havet. I *Den hemlighetsfulla ön* spekulerar Cyrus Harding kring att när kolet tar slut kan människor kanske lära sig att ta energi från havets rikliga väte. Det målet försöker folk fortfarande uppnå, och Hardings funderingar var ett av skälen till att jag kom fram till att Nemo måste ha avslöjat kallfusionens hemlighet.

I *En världsomsegling* använder Nemos besättning elektriska leidendvapen, som är mer effektiva och eleganta än standardvapen. På ubåten finns en nästan obegränsad rikedom tack vare de många vrak de har plundrat. De har kommit på hemligheten med undervattensodling, så mat är aldrig ett problem. Viktigast av allt är att de har *frihet*. De lyder inte under något lands lagar och kan komma och gå som de vill. De tar inte order av någon annan än Nemo. Om det är bra eller dåligt ... det beror väl på vad man tycker om Nemo!

Havets betydelse, och betydelsen av att föreställa sig nya teknologiska framsteg – det är utmärkta skäl att fortsätta läsa Jules Verne. Men det finns en viktig sak till att tänka på. Verne gjorde kapten Nemo till en indisk prins vars folk led av den

europiska kolonialismen. Hans huvudperson utforskar teman som är precis lika avgörande nu som de var på viktorianernas tid. Hur hittar man en röst och makt när samhället nekar en de privilegierna? Hur slåss man mot orättvisa? Vem får skriva historieböckerna och bestämma vilka som är ”de goda” och ”de onda”? Nemo är laglös, en rebell, ett geni, en vetenskapsman, en upptäcktsresande, en pirat, en gentleman, en ”hämnadens ärkeängel”. Han är en komplicerad person, och det gör det väldigt roligt att läsa om honom. Jag blev fascinerad av tanken på att snabbspola fram till hur hans arv skulle kunna se ut på 2000-talet, och vad hans ättlingar kunde få handskas med så många år senare.

Vad skulle *ni* göra om ni hade Nautilus och dess makt till ert förfogande? Jag hoppas att *Djupens dotter* ska inspirera er till att tänka på era egna äventyr, så där som Jules Verne inspirerade mig. Förbered er på att dyka. Vi ska ner i djupet!

Rick Riordan

DJUPENS DOTTER

HARDING-PENCROFTSKOLAN

DELFINHUSET

Kommunikation, utforskande, kryptologi, kontraspionage

HAJHUSET

Befäl, strid, vapensystem, logistik

BLÄCKFISKHUSET

Ingenjörskonst, tillämpad mekanik, uppfinningar, försvarssystem

SPÄCKHUGGARHUSET

Medicin, psykologi, utbildning, marinbiologi, kollektivt minne

FÖRSTAÅRSELEVERNA PÅ HARDING-PENCROFT

DELFINHUSET

Ana Dakkar, ordningsman

Lee-Ann Best

Virgil Esparza

Halimah Nasser

Jack Wu

HAJHUSET

Gemini Twain, ordningsman

Dru Cardenas

Cooper Dunne

Kiya Jensen

Eloise McManus

BLÄCKFISKHUSET

Tia Romero, ordningsman

Robbie Barr

Nelinha da Silva

Meadow Newman

Kay Ramsay

SPÄCKHUGGARHUSET

Franklin Couch, ordningsman

Ester Harding

Linzi Huang

Rhys Morrow

Brigid Salter

KAPITEL ETT

DET HÄR ÄR grejen med dagar som förstör livet:

De börjar precis som alla andra. Man fattar inte att ens värld kommer att explodera i en miljon rykande och hemska bitar förrän det är för sent.

Sista fredagen i första årskursen i skolan vaknar jag klockan fem på morgonen i mitt rum i elevhemmet, som vanligt. Jag kliver upp tyst för att inte störa mina rumskompisar, byter om till bikini och går mot havet.

Jag älskar skolområdet tidigt på morgonen. Husens vita betongfasader blir rosa och turkosa i soluppgången. Gräsmattan på innergården är tom frånsett fiskmåsar och ekorrar som utkämpar sitt eviga krig om de smulor som vi elever har lämnat efter oss. Luften luktar havssalt, eukalyptus och kanelbullar som gräddas i matsalen. Södra Kaliforniens svala bris ger mig gåshud på armar och ben. Det är i stunder som den här jag inte kan fatta att jag har turen att gå på Harding-Pencroftskolan.

Förutsatt att jag överlever helgens prov, förstås. Jag kanske åker ut på ett skamligt sätt eller dör insnärjd i ett nät på botten av någon hinderbana som riggats under vattnet ... Men det

är i alla fall bättre än att avsluta terminen med att svara på fem triljoner flervalsfrågor på något standardiserat prov.

Jag följer grusgången som leder till havet.

Hundra meter bortom sjökrigshuset stupar klipporna brant ner i Stilla havet. Långt nedanför mig räfflar vita vågkammar den stålblå ytan. Vågorna dundrar och ekar runt vikens krökning likt en jättes snarkningar.

Min bror, Dev, väntar på mig vid klippans rand. ”Du är sen, Ana Anakonda.”

Han vet att jag avskyr att kallas så.

”Jag *kommer* att knuffa ner dig”, varnar jag.

”Du kan ju försöka.” När Dev ler får han en sned kisning, som om han inte kan utjämna trycket i ena örat. De andra tjejkarna säger att det är urgulligt. Jag är inte lika övertygad. Hans mörka hår är spretigt i pannan, som en sjöborre. Han säger att det är hans ”stil”. Jag tror bara att det beror på att han sover med en kudde över ansiktet.

Som vanligt har han HP:s svarta standardvåtdräkt, med silverloggan med hajen på bröstet, som anger hans hus. Dev tycker att jag är galen som dyker i bikini. På de flesta sätt är han en hårding. Men när det gäller låga temperaturer är han lite sjåpig.

Vi gör våra inledande stretchövningar. Det här stället är ett av de få längs Kaliforniens kust där man kan fridyka utan att slå sig i bitar mot klippor. Stupet är tvärbrant, det går rakt ner i vikens djup.

Det är tyst och fridfullt så här dags på morgonen. Fast Dev har sitt ansvar som huskapten har han alltid tid med vår morgonritual. Jag älskar honom för det.

”Vad har du med dig åt Sokrates i dag?” frågar jag.

Dev pekar mot något i närheten. Två döda bläckfiskar lig-

ger blänkande i gräset. Som sistaårselev har Dev tillgång till akvariets foderförråd. Bläckfiskarna är runt tre decimeter från stjärtfenan till tentakelspetsarna – slemmiga och silverfärgade och bruna, som oxiderat aluminium. *Loligo opalescens*. Vanlig i Kalifornien. Livslängd sex till nio månader.

Jag kan inte stänga av strömmen av fakta. Vår lärare i marinbiologi, dr Farez, har drillat oss för bra. Man lär sig att komma ihåg detaljerna eftersom allting, bokstavligt talat *allting*, kommer att dyka upp på hennes prov.

Sokrates har ett annat namn för *Loligo opalescens*. Han kallar dem frukost.

”Bra.” Jag tar upp bläckfiskarna, fortfarande kalla efter viselsen i frysen, och ger den ena till Dev. ”Är du klar?”

”Du, innan vi dyker . . .” Han får ett allvarligt uttryck. ”Jag har något som jag vill ge dig . . .”

Jag vet inte om han verkligen har det eller inte, men jag går alltid på hans finter. Så fort han har min uppmärksamhet vänder han sig om och hoppar ner från klippan.

Jag svär. ”Du din lilla . . .”

Den som kommer först ner i vattnet har bäst chans att hitta Sokrates.

Jag drar ett djupt andetag och hoppar efter honom.

Att dyka från klippan är det härligaste som finns. Ett tio våningar fritt fall, vind och adrenalin som tjuvar i öronen och sedan slår jag i det iskalla vattnet.

Jag njuter av chocken: den plötsliga kylan, saltvattnet som svider i skär- och skrap-sår. (Om man inte har skär- och skrap-sår när man pluggar på HP har man inte gjort sina stridsövningar rätt.)

Jag plöjer rakt genom ett kungsfiskstim – en mängd krusiga brandgula och vita bjässar som ser ut som koifiskar som

blivit punkare. Men deras hårda miner är bara för syns skull, eftersom de skingras med ett enda stort ”JÖSSES!”. Tio meter nedanför mig får jag syn på den skimrande virvel av bubblor som Dev lämnat efter sig. Jag följer efter den neråt.

Mitt rekord för statisk apnéa är fem minuter. Jag kan förstås inte hålla andan så länge när jag anstränger mig, men det här är ändå min miljö. På land har Dev övertaget, där är han starkare och snabbare. Under vattnet har jag uthållighet och vighet. Det är i alla fall vad jag intalar mig.

Min bror flyter ovanför den sandiga havsbotten med benen i kors, som om han har mediterat där i flera timmar. Han håller bläckfisken bakom ryggen, för Sokrates har kommit dit och nosar på Devs bröst som för att säga: *Kom igen, jag vet vad du har till mig.*

Sokrates är ett fantastiskt djur. Och det säger jag inte bara för att jag hör till delfinhuset. Han är en ung flasknosdelfin, tre meter lång, med blågrå hud och en framträdande mörk strimma över ryggen. Jag vet att han inte ler *egentligen*. Hans långsträckta mun har bara den formen. Men jag tycker ändå att det är obegripligt gulligt.

Dev tar fram sin bläckfisk. Sokrates snappar åt sig den och sväljer den hel. Dev flinar mot mig och en bubbla slipper ut mellan hans läppar. Hans ansiktsuttryck säger: *Ha-ha, delfinen tycker mest om mig.*

Jag håller fram min bläckfisk mot Sokrates. Han tar gärna en portion till. Han låter mig stryka honom över huvudet, som är slätt och spänt som en vattenballong, och sedan kliar honom på bröstfenorna. (Delfiner är tokiga i att man kliar dem på bröstfenorna.)

Sedan gör han något jag inte har väntat mig. Han stångar och knuffar upp min hand med nosen i en gest som jag har lärt

mig att fatta som *Nu sticker vi!* eller *Skynda på!* Han svänger och simmar iväg, och svallet från hans stjärtfena slår emot mitt ansikte.

Jag tittar på medan han försvinner bort i dunklet. Jag väntar på att han ska komma tillbaka. Det gör han inte.

Jag förstår inte.

Han brukar inte äta och sedan sticka. Han gillar att hänga med oss. Delfiner är naturligt sociala. För det mesta följer han med oss upp till ytan och hoppar över våra huvuden, eller leker kurragömma eller bombarderar oss med pip och klickningar som låter som frågor. Det är därför vi kallar honom Sokrates. Han svarar aldrig på någonting – han bara frågar.

Men i dag verkade han uppjagad – nästan orolig.

I utkanten av synfältet sträcker sig säkerhetsnätets blå ljus över vikens inlopp – ett lysande ruttmönster som jag har vant mig vid de senaste två åren. Medan jag tittar på ljusen ser jag hur de plötsligt slocknar och sedan tänds igen. Så har jag aldrig sett dem göra förr.

Jag kastar en blick på Dev. Han verkar inte ha märkt förändringen i nätet. Han pekar uppåt. *Kappsimning!*

Han sparkar sig upp mot ytan och lämnar kvar mig i ett moln av sand.

Jag vill stanna kvar här nere längre. Jag är nyfiken på om ljusen ska slockna igen eller om Sokrates ska komma tillbaka. Men det svider i lungorna. Motvilligt följer jag efter Dev.

När jag har kommit upp till honom vid vattenytan och hämtar andan frågar jag om han såg att ljusen i nätet slocknade.

Han kisar mot mig. ”Är du säker på att det inte var du som svimmade?”

Jag skvätter vatten i hans ansikte. ”Jag menar allvar. Vi borde meddela någon.”

Dev torkar vattnet ur ögonen. Han ser fortfarande tveksam ut.

I ärlighetens namn har jag aldrig förstått varför vi har en toppmodern elektronisk undervattensbarriär tvärs över vikens inlopp. Jag vet att det är till för att skydda livet i havet genom att stänga ute allt annat, som tjuvjägare och fritidsdykare eller upptågsmakare från vår rivaliserande skola, Landinstitutet. Men det verkar rätt överdrivet, till och med för en skola som utbildar världens bästa marina vetenskapsmän och sjökadetter. Jag vet inte exakt hur nätet funkar. Men jag vet att det inte ska flimra.

Dev måste ha sett att jag är uppriktigt orolig. ”Visst”, säger han. ”Jag ska rapportera det.”

”Och Sokrates bar sig konstigt åt, också.”

”En delfin som bär sig konstigt åt. Okej, jag rapporterar det också.”

”Jag skulle kunna göra det, men som du alltid säger är jag bara en simpel förstaårselev. Medan du är hajarnas stora, mäktiga huskapten, så ...”

Han skvätter tillbaka. ”Om du är klar med att vara paranoid, så *har* jag faktiskt något till dig.” Han tar upp en glittrande kedja ur en påse som han har vid dykarbältet. ”Grattis på födelsedagen i förskott, Ana.”

Han ger mig halsbandet: en ensam, svart pärla infattad i guld. Det tar en sekund innan jag fattar vad han har gett mig. Bröstet snörs ihop.

”Mammas?” Jag får knappt fram ordet.

PärLAN var den allra finaste i mammas mangalsutra, hennes bröllophalsband. Den är också det enda vi har kvar av henne.

Dev ler, fast hans ögon får det där välkända, vemodiga uttrycket. ”Jag lät fatta in pärLAN på nytt. Du fyller femton

nästa vecka. Hon skulle ha velat att du fick den.”

Något gulligare har han aldrig gjort mot mig. Jag är helt gråtfärdig. ”Men ... varför väntade du inte till nästa vecka?”

”Du ska ge dig iväg på dina förstaårsprov i dag. Jag ville att du skulle ha pärlan som en lyckobringare – ifall du, du vet, skulle misslyckas på ett spektakulärt sätt, eller något.”

Han kan verkligen konsten att förstöra en fin stund.

”Men håll tyst”, säger jag.

Han skrattar. ”Jag skojar ju bara. Det kommer att gå jättebra för dig. Det gör det alltid, Ana. Men var försiktig, okej?”

Jag känner att jag rodnar. Jag vet inte vad jag ska göra med all denna värme och tillgivenhet. ”Jaha ... halsbandet är väldigt vackert. Tack.”

”Ingen orsak.” Han stirrar på horisonten med en skymt av oro i sina mörkbruna ögon. Kanske tänker han på säkerhetsnätet eller också *är* han faktiskt nervös för mina prov i helgen. Eller så tänker han på det som hände för två år sedan, när våra föräldrar flög iväg bort mot horisonten här för sista gången.

”Kom nu.” Han uppbådar ett lugnande leende, som han har gjort så många gånger för min skull. ”Vi kommer sent till frukosten.”

Ständigt hungrig är han, min bror, och ständigt i rörelse – en perfekt hajkapten.

Han simmar mot land.

Jag tittar på mammas svarta pärla – hennes talisman som skulle ge henne ett långt liv och skydda henne mot ondska. Oturligt nog för henne och pappa gjorde den intetdera. Jag sveper med blicken över horisonten, undrar vart Sokrates har tagit vägen och vad han försökte säga.

Sedan simmar jag efter min bror, för plötsligt vill jag inte vara ensam i vattnet.